

Slovo

Dopíš svoj verš, rozlúč sa ešte s nami
a potom odíď, básnik ihravý.

Hodina odbila a čas je okovaný
a my v ňom chabí, tápaví.

S trpkami v hrdle zdržaného vzlyku
nás zdraví tento neúprosný vek.

Všetko je stratené?

Mám slovo na jazyku.

Na bolesť myslel som a našiel na ňu liek.

Obyčajné verše

Koho sa spýtať? Svätých v orloji,
koľko je hodín asi?
Hľa, babie leto blúdi po kraji.
Jak šedivejú časy!

Akýsi básnik hľadal v nich
neznámu, novú pieseň.
Zožltli listy nespísaných kníh.
To je už jeseň?

A vtáci večne túlaví
nastavia vetrom prsia,
bez stesku v hrudi, ihraví
do sveta vracajú sa.

Radost', jak z prvých dlhých nohavíc
víta ich nový príchod sivý.
Ach, čo má viacej strastipliných kríz,
nemoc či recidívy?

Otvorené okná

076 / 077

Otvorené okná

Pri kotrmelcoch opíc
na dávne detstvá spomíname:
bláznovstvá zabudnuté.

Odišli lode africké.

Komediantská opica starého verlikára,
tá drobná Kiki,
umrela túhou po vlasti.

Zbohom a zbohom, detstvá praveké.

Lež nikdy nie sme bez nich:
korheľské kotrmelce Villonove,
podobné slučke šibenice,
na tej mal visieť jeho život,
i život Janka Kráľa.

A fantázie markíza de Sade,
podpaľujúce Paríž
pre potlesk galérie
v oblokoch Bastily.

Alebo život a smrť Vazir Muchtara,
či tvoje tromfy, milý Nezvale,
a tisíc iných mozaík.

Do nebies horí pomník detských
poštilostí:

guľatých tvári,
guľatých slz,
kruhov a kolies na zrkadlách vôd,
rozbitých štrkom okrúhlym,
kotúčov dymu z prvých cigariet...

Keby Zem bola podkutá hračkami detstva,
prestane písať večné elipsy
a v kruhoch hrísk sa rozkotúľa:
Kolo, kolo mlynské,
za štyri rýnske...

Tisíc ráz zbohom, detstvá nedávne,
bláznovstvá zabúdame.
Nepýtajte sa decka: akože sa stalo,
keď smútok jeho plače nad hračkou
zlámanou.

Kruhy sa zlomili vo štyroch uhloch.
Hľa: obraz kosý, skrivený:
romboid – zlámané trosky detských hier.